

Epistola întâi a lui Pavel către Tesaloniceni (1)

Capitolul 1

Henry Allen Ironside

Online începând de la: 22.05.2023, Actualizat: 22.05.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

SLUJIRE ȘI AȘTEPTARE

Introducere

Dintre toate epistolele, pe care le-a scris Pavel sub călăuzirea Duhului Sfânt, Epistolele către Tesaloniceni sunt cele mai timpurii, pe care Domnul, în harul Său, le-a păstrat pentru zidirea Adunării. Evident că ele au fost scrise din Corint, după ce prigoana îl alungase pe Pavel din Bereea. La rugămintea sa, Timotei și Sila rămăseseră în urmă și au călătorit mai departe, la Tesalonic. Apoi au venit la Corint, ca să-i relateze lui Pavel despre starea tinerei adunări.

După relatarea lui Luca, din Faptele apostolilor, Pavel propovăduise Evanghelia în trei sabaturi la rând, în sinagoga iudaică din Tesalonic (Faptele apostolilor 17.1-4). Cât timp a rămas în cetate nu ni s-a transmis, dar nu poate să fi durat foarte mult. Rezultatele scurtei sale vizite au fost remarcabile: un șir întreg de oameni a venit la credința mântuitoare în Domnul Isus Hristos. Unii dintre acești convertiți erau iudei, dar majoritatea erau, evident, păgâni, care fuseseră învățați să recunoască nebunia idolatriei și să-și pună încrederea în Dumnezeu cel viu, care S-a revelat în Fiul Său.

Pavel era foarte preocupat de acești proaspăt convertiți. Ei păreau să fie ca niște oi fără păstor, cu toate că știa, firește, că marele Păstor veghea mereu asupra lor. Pavel spunea că el nu avea liniște în duhul său în timp ce aștepta vești despre ei, pentru că se temea că satan i-ar putea ataca pe cei conduși de curând la Hristos. Relatarea lui Timotei și a lui Sila a fost totuși foarte încurajatoare și a făcut ca Pavel să scrie prima epistolă către credincioșii din Tesalonic.

la seama că în fiecare capitol al acestei epistole este amintită într-un fel cea de a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos. Cu toate că epistola era adresată bebelușilor în Hristos, apostolul recunoștea cât de important era să le dea instrucțiuni clare pentru această temă importantă.

Astăzi ni se spune de multe ori că n-au creștinii nevoie să mediteze mult asupra învățăturii despre a doua venire. Mulți preoți n-au convingeri clare pentru aceasta și nu predică propriu-zis despre ea. În școlile teologice, această temă este de multe ori o temă numai pentru discuții academice. Dar pentru Pavel, a doua venire era un adevăr deosebit de important și extrem de practic, care trebuia să fie scos în evidență din cauza importanței lui pentru inimi și pentru viața iubitului popor al lui Dumnezeu.

Primul capitol al primei Epistole către Tesaloniceni, în care este relatat cum a fost primită Evanghelia în Tesalonic, se încheie cu imaginea unui grup de credincioși fericiți, care slujesc în mod serios lui Dumnezeu și așteaptă plini de nerăbdare revenirea lui Isus Hristos.

Salutări apostolice (versetul 1)

Versetul 1

1. Tesaloniceni 1.1: Pavel și Silvan și Timotei, către adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos, har vouă și pace!

la aminte cum colaboratorii lui Pavel, „Silvan și Timotei”, sunt asociați cu el în acest salut către proaspeții convertiți.

Expresia „adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos” este o particularitate în epistolele adresate credincioșilor din Tesalonic. Firește că ea se referă la aceeași adunare care este denumită în alt loc ca „trupul lui Hristos”, dar aici accentul se pune pe relația nouă în care veniseră acești creștini tineri. Ei erau acum legați în har nesfârșit cu Dumnezeu, Tatăl; ei erau copiii Lui. Noua lor poziție în familia lui Dumnezeu o datorau Domnului Isus Hristos, care Se dăduse pe Sine Însuși pentru ei.

Când Pavel spune: „har vouă și pace”, atunci el nu se referă la harul care salvează de judecată, ci despre acel har care ne susține zi de zi. El nu vorbește nici despre pacea cu Dumnezeu; cititorii săi aveau deja pacea lor cu Dumnezeu. Pavel vorbește despre pacea cu Dumnezeu care este a tuturor celor care se încred în Tatăl iubitor și vor să trăiască în ascultare față de Domnul Isus Hristos.

Rugăciunile lui Pavel (versetele 2-4)

Versetul 2

1. Tesaloniceni 1.2: Mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, amintind de voi în rugăciunile noastre ...

Pavel vorbește în versetul 2 despre rugăciunea sa pentru cititorii săi. Este remarcabil cât de des vorbește apostolul despre susținerea poporului lui Dumnezeu în rugăciune. El era un om foarte ocupat: el predica, mergea din casă în casă și muncea adesea ca făcător de corturi, ca să-și câștige pâinea zilnică. Cu toate acestea, el găsea timp să intervină la Dumnezeu pentru toate adunările pentru a căror zidire fusese folosit de Domnul. El își amintea în rugăciune și de mulți creștini, cu care nici măcar încă nu se întâlneau, ca de exemplu, credincioșii din Colose.

Versetul 3

1. Tesaloniceni 1.3: aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinței voastre și de osteneala dragostei și de răbdarea speranței în Domnul nostru Isus Hristos, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, ...

În versetul 3, Pavel unește cele trei manifestări ale harului, despre care scrie mai târziu în Epistola către Corinteni: credința, speranța și dragostea. În Epistola către Tesaloniceni, succesiunea este altfel, și el nu vorbește pur și simplu despre aceste haruri în sine, ci despre realitățile spirituale care sunt legate cu ele: „lucrarea credinței”, „osteneala dragostei”, „răbdarea speranței”.

„Credința”, așa se spune într-un alt loc, lucrează prin dragoste (Galateni 5.6). Iacov subliniază

că „fără fapte, credința este moartă” (Iacov 2.20). Credincioșii din Tesalonic proaspăt convertiți își arătau credința prin fapte.

Dragostea adevărată trebuie să se jertfească, pentru a fi veritabilă. De aceea citim despre „osteneala dragostei”. Una este să vorbim despre dragostea pentru frații noștri, pentru Israel și pentru sufletele pierdute; dar dragostea noastră nu este adevărată, dacă nu suntem pregătiți să muncim în mod serios pentru binecuvântarea celor pentru care susținem că avem această grijă profundă.

Nădejdea credinciosului este venirea Domnului nostru Isus Hristos. Noi am vrea să vină acea zi, în care încercările și necazul să aibă un sfârșit și Hristos să ne ia la El, dar nu trebuie să fim nerăbdători în timp ce așteptăm această fericită înfăptuire. Hristos Însuși, care șade pe tronul lui Dumnezeu, este esența răbdării. „Fiți deci îndelung-răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată, plugarul așteaptă rodul prețios al pământului, având îndelungă răbdare pentru el, până primește ploaie timpurie și târzie.” (Iacov 5.7) Așa vorbește Pavel despre „răbdarea speranței”.

În toate secolele, de când Hristos S-a înălțat la cer, El așteaptă răbdător, dacă numărăm timpul pe pământ, sfârșitul mărturiei Bisericii. După aceea, Domnul coboară în văzduh, ca să-i cheme la Sine pe ai Săi, iar transformarea, pe care poetul o exprimă, va fi valabilă pentru toți credincioșii:

*He and I in that bright glory
One deep joy shall share:
Mine, to be forever with Him,
His, that I am there!*

(Gerhard Tersteegen)

Versetul 4

1. Tesaloniceni 1.4: ...știind, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.

În versetul 4 aflăm că Pavel s-a rugat, știind „de la Dumnezeu” despre „alegerea” lor. De unde știe el aceasta? Avea el permisiunea să se uite în cărțile veșniciei, în care numele cititorilor săi fuseseră scrise înainte de întemeierea lumii? Îi descoperise Dumnezeu hotărârile Sale divine, suverane? Nu, în niciun caz! Pavel vede în viața credincioșilor din Tesalonic așa de multe dovezi pentru noua naștere, încât n-are nicio îndoială pentru alegerea lor. Pavel știe că roada Duhului, pe care o vede, nu este un dar natural, ci revărsarea vieții noi în puterea Duhului Sfânt. Astfel de dovezi îi conving și pe alții despre alegerea noastră.

Slujba lui Pavel (versetele 5-10)

Versetul 5

1. Tesaloniceni 1.5: Pentru că Evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci și

În putere și în Duh Sfânt și în siguranță deplină, după cum știți ce *fel de oameni* am fost între voi, pentru voi.

În versetele de la 5 până la 10, apostolul rezumă efectele slujbei sale printre credincioșii din Tesalonic. În versetul 5, el începe cu cuvintele: „Evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci și în putere și în Duh Sfânt și în siguranță deplină”. Firește că Evanghelia trebuie să vină în cuvânt. Este misiunea slujitorilor lui Hristos să propovăduiască unei lumi pierdute cuvântul adevărului Evangheliei. În 1. Corinteni 1.21 se spune: „Dumnezeu a binevoit, prin nebunia predicării, să-i mântuiască pe cei care cred.” Dar simpla propovăduire a adevărului Evangheliei, desprins de puterea Duhului Sfânt, probabil că nu duce la asemenea rezultate cum erau de observat în Tesalonic.

Este adevărat că Dumnezeu, în suveranitatea Sa, poate să-Și folosească Cuvântul independent de cine Îl propovăduiește sau dacă este numai citit; aceasta a spus-o deja de multe ori. Metoda Sa generală constă totuși în a împuternici bărbați devotați, să propovăduiască Cuvântul cu claritate în puterea Duhului Sfânt. Atunci rezultatele sunt garantate. Domnul Isus le spune ucenicilor: „ci veți primi putere, când va veni Duhul Sfânt peste voi, și veți fi martorii Mei” (Faptele apostolilor 1.8). O altă traducere a versetului sună așa: „Veți primi puterea Duhului Sfânt, care va veni peste voi, și veți fi martorii Mei”. Importanța vorbirii în puterea Duhului Sfânt n-ar trebui să fie ignorată niciodată. Este o mare greșeală să se confunde elocvența omenească sau oratoria cu predicarea în puterea Duhului Sfânt. Cineva a spus potrivit, că „Predicarea este o elocvență atinsă de foc”.

Pavel și colaboratorii săi au predicat Evanghelia în puterea Duhului Sfânt, pe când mergeau din localitate în localitate. Rezultatul propovăduirii lor a fost că oamenii au fost conduși la credința în Hristos și, de asemenea, au obținut „multă siguranță”. Este un fapt deplorabil că o mare parte din ceea ce astăzi trece drept predica Evangheliei nu dă nimănui siguranța mântuirii. Predici, care teologic sunt corecte, dar nu au o aplicație reală la necesitățile ascultătorilor, sunt „limpezi cum este cristalul, dar reci ca gheața”, cum a spus cineva. Când Cuvântul este predicat în simplitate și în puterea Duhului Sfânt, cei care cred Evanghelia obțin deplină siguranță a credinței.

Pavel adaugă în versetul 5 câteva cuvinte deosebit de semnificative: „știți ce *fel de oameni* am fost între voi, pentru voi”. El și însoțitorii săi aveau în vedere să umble înaintea lui Dumnezeu într-o viață sfântă și în dreptate față de semenii lor. Un predicator sfânt este o armă puternică în mâinile lui Dumnezeu, ca să dărâme fortărețele păcatului.

Ralf Waldo Emerson se plângea: „Ceea ce ești ... bubuie așa de tare, încât nu pot să aud ce spui”. Ce păcat, că aceasta se potrivește de multe ori la slujitorii lui Hristos! Sinceritatea în viață, devotamentul inimii și sfințenia duhului ar trebui să-i caracterizeze pe propovăduitorii Evangheliei harului.

Versetul 6

1. Tesaloniceni 1.6: Și voi v-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului, primind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt, ...

Atitudinea altruistă a lui Pavel și a însoțitorilor săi a lăsat în urmă, la credincioșii din Tesalonic, o impresie profundă, căci el scrie în versetul 6: „v-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului”. Pare să fie ciudat că el vorbește aici despre sine înainte să vorbească despre Domnul, dar trebuie să ne gândim că acești credincioși noi încă nu auziseră niciodată despre Domnul – și probabil că nici n-ar fi auzit vreodată, dacă Pavel nu s-ar fi dus la ei. Ce i-a determinat pe acești nou-converțiți să se intereseze de lucrurile Domnului a fost ceea ce văzuseră la Pavel și la tovarășii săi. După ce au venit la credința în Hristos, ei și i-au luat pe slujitorii Săi ca model și i-au urmat, prin care, în realitate, ei Îl urmau pe Domnul.

Credincioșii din Tesalonic primiseră „Cuvântul în mult necaz, cu bucurie”. Aceasta sună ca un paradox și chiar este; dar ca și creștini putem să fim „ca întristați, dar întotdeauna bucurându-ne” (2. Corinteni 6.10). Necazul la care se referea apostolul, putea să fi fost un necaz dublu. Exista, firește, o pocăință lăuntrică profundă când credincioșii din Corint și-au recunoscut păcătoșenia și s-au întristat pentru anii de nelegiuire și de idolatrie. Atunci au știut, de asemenea, că hotărârea pentru Hristos va însemna, în multe cazuri, despărțirea de oamenii dragi, neînțelegeri dureroase și chiar prigoană amară. Dar erau pregătiți pentru toate acestea. Ei calculaseră costurile și hotărâseră că Hristos însemna pentru ei mult mai mult decât confort vremelnic sau bunăstare lumească, așa că au primit cu bucurie vestea care le relata despre păcatele iertate și nădejdea cerului.

Versetele 7,8

1. Tesaloniceni 1.7,8: ... încât voi ați devenit modele tuturor credincioșilor din Macedonia și din Ahaia. Pentru că, de la voi, Cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia și Ahaia, ci credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit în orice loc, încât nu avem nevoie să vorbim ceva;

Schimbarea din viața lor era așa de mare, încât alții au remarcat-o curând. Ei erau modele, cum se spune în versetul 7, pentru toți „din Macedonia și Ahaia”. Tesalonic era una dintre cele mai importante cetăți din Macedonia; Ahaia era provincia învecinată. Din cetate în cetate s-a răspândit vestea despre ce s-a petrecut în Tesalonic, unde Pavel lucrase atât de zelos. Cei care fuseseră converțiți prin propovăduirea sa, au devenit ei înșiși propovăduitori. Nimeni nu trebuia să se îndoiască de realitatea convertirii lor; viața lor arăta limpede că ei veniseră în contact cu Dumnezeu.

Versetele 9,10

1. Tesaloniceni 1.9,10: pentru că ei înșiși istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi și cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.

Credincioșii din Tesalonic trăiseră o convertire veritabilă. În versetul 9 se spune că ei „s-au întors la Dumnezeu” și pe când s-au întors spre Dumnezeu, s-au întors de la idoli. În Faptele apostolilor 14.15, cuvintele stau într-o altă succesiune. Acolo, Pavel le spune bărbăților din Listra: „Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi, vestindu-vă Evanghelia ca să vă

întoarceți de la aceste deșertăciuni la Dumnezeu cel viu” (Faptele apostolilor 14.15). Cele două pasaje nu se contrazic; ambele arată cum convertirea se baza pe pocăință autentică. Să te pocăiești înseamnă să-ți schimbi părerea, adică să-ți schimbi atitudinea. Și astfel s-au întors credincioșii din Tesalonic, care fuseseră idolatri, spre Dumnezeu cel viu. Ei încheiaseră cu idolatria. Dacă astăzi oamenii se încred în Hristos și se pleacă în pocăință înaintea lui Dumnezeu, ei se întorc de la lucrurile unei lumi nelegiuite și se predau Aceluia care a murit ca să-i răscumpere.

După convertirea credincioșilor din Tesalonic, ei au avut o atitudine nouă: ei erau motivați să „slujească” și să „aștepte”. Aceste două cuvinte din versetele 9 și 10 cuprind întreaga viață creștină. Credincioșii din Tesalonic năzuiau să slujească Dumnezeului viu și adevărat, în timp ce-L așteptau pe Fiul Său din cer. Uneori ni se spune că focalizarea pe a doua venire a Domnului are tendința să înăbușe activitatea creștină. Se spune că oamenii cu un asemenea focar pot să devină visători, care se ocupă cu întrebări profetice și nu mai sun interesați să trăiască pentru Dumnezeu și să-i câștige pe alții pentru Hristos. Sincer vorbind, propria mea experiență mă învață că este tocmai contrariul. Observația mea este: cu cât acest adevăr binecuvântat impresionează mai mult sufletul unui om, cu atât mai mult are în vedere să-l slujească lui Dumnezeu și să-i câștige pe alții pentru Hristos. Acesta a fost cazul la credincioșii tineri din Tesalonic. Ei trăiau zi de zi în așteptarea revenirii lui Hristos. Ei așteptau ca El – Cel înviat și înălțat la cer – să-i salveze „de mânia viitoare” ca Răscumpărător al lor.

Mânia despre care este vorba aici nu este, după părerea mea, judecata veșnică. Credincioșii sunt deja eliberați de această mânie. Pavel se referă la mânia care vine peste lume. Evident că apostolul le-a arătat credincioșilor din Tesalonic că vine o astfel de vreme de necaz, dar el le-a spus și că Isus vine ca să-i ia pe ai Săi la Sine, înainte ca să izbucnească această mânie.

Domnul promite să vină pentru ai Săi înainte să răsunе trâmbițele mâniei și judecățile necazului celui mare să năvălească peste lume. Venirea Lui pentru ai Săi încă mai este nădejdea credincioșilor.

Tradus de la: [Der erste Brief des Paulus an die Thessalonicher \(1\)](#)

Titlul original în engleză: „Chapter one: Serving and Waiting“

Sursa: <https://plymouthbrethren.org>

Traducere: E. R.